

Čís. 342 dis.

Advokát smí provozovati advokacii jen na jediném místě svého působišť. Je nepřipustno, aby si zřídil kanceláře filiální či expositury (vyjímajíc povolené »úřední dny« mimo sídlo svého působišť).

Je porušením povinností povolání, dovolil-li advokát, aby jeho koncipient pracoval po delší dobu v místnosti vzdálené od jeho kanceláře (v jiném domě umístěné) a aby ji označil jménem jeho i svým.

Nakolik v tom lze spatřovati i poškození cti a vážnosti stavu.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1937, Ds I 13/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie uznal po ústním neveřejném líčení o odvolání návladního komory z kárného nálezu kárné rady advokátní komory, pokud jím byl Dr. A., advokátní koncipient v K., částečně a Dr. B., advokát v K., úplně zproštěn kárných přečinů porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, mimo jiné takto právem:

Vyhovuje se odvolání, pokud napadá osvobozující kárný nález ohledně advokáta Dr. B., kárný nález se v této části změňuje a obviněný Dr. B. uznává se vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že dovolil, aby koncipient u něho zapsaný pracoval delší dobu v místnosti vzdálené od jeho kanceláře a v jiném domě, při čemž byla tato místnost označena jak jménem Dr. A., tak jménem Dr. B.

Z d ů v o d ů:

Odůvodněné jest odvolání návladního komory, pokud napadá zproštění obviněného advokáta Dr. B., obvinění z kárného přečinu, že dovolil, aby koncipient u něho zapsaný pracoval delší dobu v místnosti vzdálené od jeho kanceláře a v jiném domě a aby tento koncipient označil zmíněnou místnost vlastním jménem i jménem Dr. B. Předpisy advokátního řádu (§§ 5, 7 a 21), jednající o místě působnosti advokáta, mají sice na mysli jen působišť v širším slova smyslu, t. j. obec, kde se advokát usadí, a nikoli místnosti kancelářské. Trvalá zvyklost při výkonu advokacie v tomto směru a judikatura na tom spočívající (srov. Lohsing: Anwaltsrecht 1925, str. 293 a násl.) dovolují však advokátu — vyjma výborem komory povolené pravidelné právní porady, »úřední roky« mimo sídlo jeho působišť — provozovati advokacii jen na jediném místě jeho působišť, a neshledávají za přípustné kanceláře filiální či expositury, v nichž by úřadoval advokátův koncipient. Opačné stanovisko by zřejmě odporovalo ustanovením a intencím advokátního řádu. Vždyť z příslušných předpisů novely adv. řádu (§§ 5 a 6, odst. 2 zákona č. 40/1922 Sb. z. a n.) a adv. řádu samotného (§§ 15 a 30) plyne a zdůrazňuje to na jiném místě i kárná rada, že jde o přípravnou praxi,

již musí koncipient konati za řádného dozoru a za příslušné kontroly svého zaměstnavatele. Teoretický a praktický výcvik v oboru advokacie, kterýžto výcvik jest účelem a cílem zmíněné přípravné služby (viz rozh. čís. 120 dis. Sb. n. s.), nebyl by zaručen konáním koncipientské praxe v samostatných místnostech, oddělených od působiště advokáta-šéfa.

Neodpovídá spisům, tvrdí-li napadený nález, že uvedený stav trval jen krátký čas; vysvítá z nich naopak, že trval několik týdnů. Při tom je nerozhodno, kdy nájemní smlouva byla uzavřena a kdy koncipientská legitimace Dr. A. byla účastníkům doručena. Záleží jen na skutečném stavu a v tomto směru plyne ze spisů, že Dr. A. dne 8. října 1934 do advokátní kanceláře Dr. B. vstoupil a od 9. října 1934 jako jeho koncipient byl zapsán v seznamu. Nutno proto míti za to, že od této doby do konce měsíce října byl v nově najaté místnosti činným pro kancelář Dr. B-a, zejména když tento sám, jmenovitě i při odvolacím líčení připustil, že se do domu »D.« přestěhoval teprve počátkem listopadu. Následkem toho jsou průvodní návrhy, činěné již v podání ze dne 6. dubna 1936 a opakované při odvolacím líčení, bezpředmětné. Že konečně nešlo o provisorium zcela nepatrného trvání, prokazuje i doznání obviněného Dr. A., že označil dotčenou místnost svým jménem (tabulkou), že tedy pokládal za nutné, tímto způsobem oznámiti třetím osobám, že má svou kancelář v domě »D.«.

Trpěním tohoto stavu provinil se obviněný Dr. B. proti povinnostem svého povolání, jak vysvítá z toho, co o podstatě a účelu koncipientské praxe vpředu uvedeno.

Byla-li však tato »filiální kancelář«, v níž působil koncipient, zřízena v témže poschodí, kde je kancelář advokáta Dr. N., u něhož byl onen koncipient (Dr. A.) zaměstnán bezprostředně před tím, než přestoupil k obviněnému Dr. B., a přihlíží-li se k tomu, že se Dr. N. a koncipient Dr. A. nerozešli v dobrém a že Dr. A. dokonce odloudil svému bývalému zaměstnavateli Dr. N. klienty, je nasnadě, že postup obviněného Dr. B. mohl býti veřejností vykládán tak, jako by mu bylo šlo o to, aby byla udržována kontinuita mezi vystoupením Dr. A. z kanceláře Dr. N. a jeho nastoupením u obviněného Dr. B. Trpěním situace, která umožňuje takové předpoklady u nepřislušníků advokátního stavu, zlehčil obviněný Dr. B. i čest a vážnost stavu.

Bylo proto v tomto směru vyhověti odvolání návladního komory ze zprošťujícího výroku kárného nálezu a obviněného Dr. B. uznati pro uvedený skutek vinným z kárného přečinu porušení povinnosti povolání jakož i porušení cti a vážnosti stavu.

Čís. 343 dis.

Neodpovídá podstatě a účelu koncipientské praxe jakožto služby přípravné a výchovné, v níž se má koncipient prakticky i teoreticky seznámiti se všemi odvětvími advokátního povolání, pokud je to v rámci